

Затверджую

Міністр освіти і науки України

В.Г. Кремень

20 грудня 2000р

Концепція розвитку дистанційної освіти в Україні

1. Загальні положення і визначення

Світовий процес переходу від індустріального до інформаційного суспільства, а також соціально-економічні зміни, що відбуваються в Україні, вимагають суттєвих змін у багатьох сферах діяльності держави. В першу чергу це стосується реформування освіти Національною програмою “Освіта. Україна ХХІ сторіччя” передбачено забезпечення розвитку освіти на основі нових прогресивних концепцій, запровадження у навчальне виховний процес новітніх педагогічних технологій та науково-методичних досягнень, створення нової системи інформаційного забезпечення освіти, входження України у трансконтинентальну систему комп’ютерної інформації.

Розвиток освітньої системи в Україні повинен призвести до:

- появи нових можливостей для оновлення змісту навчання та методів викладання дисциплін і розповсюдження знань;
- розширення доступу до всіх рівнів освіти, реалізації можливості її одержання для великої кількості молодих людей, включаючи тих, хто не може навчатись у вищих навчальних закладах за традиційними формами внаслідок браку фінансових або фізичних можливостей, професійної зайнятості, віддаленості від великих міст, престижних навчальних закладів тощо;
- реалізації системи безперервної освіти “через все життя”, включаючи середню, довузівську, вищу та післядипломну;
- індивідуалізації навчання при масовості освіти

Для досягнення зазначених результатів необхідно швидкими темпами розвивати дистанційну освіту, запровадження якої в Україні передбачено Національною програмою інформатизації.

ВИЗНАЧЕННЯ

Дистанційна освіта – це форма навчання, рівноцінна з очною, вечірньою, заочною та екстернатом, що реалізується, в основному, за технологіями дистанційного навчання.

Технології дистанційного навчання складаються з педагогічних та інформаційних технологій дистанційного навчання.

Педагогічні технології дистанційного навчання – це технології опосередкованого активного спілкування викладачів зі студентами з використанням телекомунікаційного зв'язку та методології індивідуальної роботи студентів з структурованим навчальним матеріалом, представленим у електронному вигляді.

Інформаційні технології дистанційного навчання – це технології створення, передачі і збереження навчальних матеріалів, організації і супроводу навчального процесу дистанційного навчання за допомогою телекомунікаційного зв'язку.

Незначна за часом та обсягом частина навчального процесу дистанційної освіти може здійснюватись за очною формою (складання іспитів, практичні, лабораторні роботи тощо). Кількісні та змістовні показники цієї частини залежать від напрямку підготовки (спеціальності) та етапу розвитку дистанційної освіти і визначатимуться нормативними документами Міністерства освіти і науки України.

Технології дистанційного навчання можуть використовуватись не тільки в дистанційній освіті, а й в інших формах навчання: очній, заочній, екстернаті; крім того – в окремих дисциплінах або блоках дисциплін, що призначені для підвищення освітнього рівня чи кваліфікації окремих осіб та (або) груп слухачів.

ПРИВАБЛИВІ РИСИ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ

Гнучкість: учні, студенти, слухачі, що одержують дистанційну освіту, в основному не відвідують регулярних занять, а навчаються у зручний для себе час та у зручному місці.

Модульність: в основу програми дистанційної освіти покладається модульний принцип; кожний окремих курс створює цілісне уявлення про окрему предметну область, що дозволяє з набору незалежних курсів модулів сформувати навчальну програму, що відповідає індивідуальним чи груповим потребам.

Паралельність: навчання здійснюється одночасно з професійною діяльністю (або з навчанням за іншим напрямком), тобто без відриву від виробництва або іншого виду діяльності.

Велика аудиторія: одночасне звернення до багатьох джерел навчальної інформації великої кількості учнів, студентів та слухачів, спілкування за допомогою телекомунікаційного зв'язку студентів між собою та з викладачами.

Економічність: ефективне використання навчальних площ та технічних засобів, концентроване і уніфіковане представлення інформації, використання і розвиток комп'ютерного моделювання повинні призвести до зниження витрат на підготовку фахівців.

Технологічність: використання в навчальному процесі нових досягнень інформаційних технологій, які сприяють входженню людини у світовий інформаційний простір.

Соціальна рівність: рівні можливості одержання освіти незалежно від місця проживання, стану здоров'я і соціального статусу.

Інтернаціональність: можливість одержати освіту у навчальних закладах іноземних держав, не виїжджаючи зі своєї країни та надавати освітні послуги іноземним громадянам і співвітчизникам, що проживають за кордоном.

Нова роль викладача: дистанційна освіта розширює і оновлює роль викладача, робить його наставником-консультантом, який повинен координувати пізнавальний процес, постійно удосконалювати ті курси, які він викладає, підвищувати творчу активність і кваліфікацію відповідно до нововведень та інновацій.

Позитивний вплив на студента (учня, слухача): підвищення творчого та інтелектуального потенціалу людини, що одержує дистанційну освіту, за рахунок самоорганізації, прагнення до знань, використання сучасних інформаційних та телекомунікаційних технологій, вміння самостійно приймати відповідальні рішення.

Якість: якість дистанційної освіти не поступається якості очної форми навчання, оскільки для підготовки дидактичних засобів залучається найкращий професорсько-викладацький склад і використовуються найсучасніші навчально-методичні матеріали; передбачається введення спеціалізованого контролю якості дистанційної освіти на відповідність її освітнім стандартам.

2. Доцільність створення системи дистанційної освіти в Україні

Стан розвитку дистанційної освіти в Україні на сьогоднішній день не відповідає вимогам до інформаційного суспільства, що прагне інтегруватись у європейську і світову спільноту. По-перше, Україна відстає від розвинутих країн в застосуванні технологій дистанційного навчання при підготовці, перепідготовці та підвищенні кваліфікації фахівців різних галузей і рівнів. По-друге, має місце суттєве відставання телекомунікаційних мереж передачі даних, які відзначаються недостатньою пропускнуою здатністю, надійністю зв'язку та його низькою якістю. По-третє, в Україні відсутнє нормативне правова база, яка б регламентувала і забезпечувала діяльність навчальних закладів у напрямку впровадження дистанційної освіти як рівноцінної форми навчання з очною, заочною та екстернатом.

Незважаючи на зазначені проблеми, кількість студентів та слухачів, що здатні і бажають навчатись за дистанційними технологіями, вже зараз досить велика і зростає дуже швидко.

Важливим кроком у поліпшенні телекомунікаційного зв'язку при використанні його у науковому і освітньому процесах стало створення національної телекомунікаційної мережі для установ науки і освіти України з доступом до Інтернет (мережі УРАН). Ця мережа була створена в рамках Національної програми інформатизації.

З метою розробки технологій дистанційного навчання та застосування їх в освітньому процесі Міністерством освіти і науки України створено Український центр дистанційної освіти.

Певні кроки у розвитку та впровадженні дистанційних технологій у навчальний процес зроблені у багатьох навчальних закладах, організаціях та установах України, де накопичені науково-методичний, кадровий та виробничий потенціал, інформаційні ресурси та технології, існує телекомунікаційна інфраструктура. Але переважна більшість навчальних закладів, організацій та установ, які використовують або намагаються використовувати технології дистанційного навчання, потребують об'єднання їх зусиль та зусиль державних інституцій щодо: прискорення цього процесу; координації дій, нормативно-правової захищеності; надання дистанційній освіті статусу рівноцінної з очною, заочною, екстернатом форми навчання; зменшення інтелектуальних, матеріальних та фінансових витрат на впровадження і розвиток дистанційної освіти.

Для забезпечення зазначених потреб, а також системності, комплексності і узгодженості дій у реформуванні освітньої системи у напрямку встановлення дистанційної освіти необхідна державна підтримка – створення, впровадження і розвиток національної системи дистанційної освіти в Україні (СДО), яка стане частиною освітньої системи України та буде інтегруватись в Європейський та світовий освітній простір. При цьому СДО забезпечує функціонування дистанційної освіти як рівноцінної форми навчання з видачею державних документів, а також дистанційного навчання за окремими курсами чи блоками курсів – з видачею свідоцтв (сертифікатів) відповідних навчальних закладів системи дистанційної освіти.

Формування СДО повинно базуватися на системному підході та програмно-цільовому методі, що реалізуються шляхом виконання Програми створення системи дистанційної освіти в Україні.

3. Мета створення та основні завдання системи дистанційної освіти в Україні

Головною метою створення СДО є забезпечення загальнонаціонального доступу до освітніх ресурсів шляхом використання сучасних інформаційних технологій та телекомунікаційних мереж і надання умов для реалізації громадянами своїх прав на освіту.

Соціальне значення СДО полягає у можливості позитивного впливу на вирішення таких проблем як:

підвищення рівня освіченості суспільства і якості освіти, реалізація потреб населення в освітніх послугах, підвищення соціальної і професійної мобільності населення, його підприємницької і соціальної активності:

збереження та поновлення знань, кадрового і матеріально-технічного потенціалу, що накопичені вітчизняною системою освіти;

- формування єдиного освітнього простору в рамках усього світового співтовариства.

Основні задачі, що пов'язані зі створенням СДО:

- формування організаційно-управлінської структури СДО і фінансових механізмів, що забезпечують її розвиток;
- створення системи інформаційно-аналітичного і маркетингового забезпечення СДО, включаючи проведення рекламно-пропагандистської компанії, що спрямована на ознайомлення населення з принципами функціонування, можливостями та перевагами СДО, на придбання нею статусу високої престижності та соціальної значимості.

Основні завдання СДО:

- формування нормативно-правового, організаційного, навчально-методичного, інформаційно-телекомунікаційного, матеріально-технічного, кадрового, економічного та фінансового забезпечення, впровадження та розвитку як *дистанційної освіти*, так і *дистанційного навчання* за окремими курсами або блоками курсів;
- організація та розвиток *дистанційної освіти* за будь-якими напрямками підготовки фахівців: гуманітарної, економічної, юридичної, природничої, інженерної, військової, аграрної тощо;
- застосування дистанційних технологій не тільки в дистанційній освіті, а й усіх *формах навчання*: очній, заочній, екстернаті;
- впровадження технологій дистанційного навчання на всіх *рівнях* як повної освіти (середньої, професійно-технічної, довузівської, вищої та післядипломної), так і навчання за окремими курсами або блоками курсів;
- забезпечення професійної підготовки та психологічної підтримки за допомогою дистанційного навчання *соціально-незахищених груп населення*: безробітних; осіб з фізичними вадами: осіб, що позбавлені волі; військовослужбовців строкової служби тощо;
- використання технологій дистанційного навчання для *перепідготовки та підвищення кваліфікації* кадрів у сфері підприємництва; державного та муніципального управління, митної та податкової служб, фінансово-банківської системи; викладачів середніх шкіл, професійно-технічних і вищих навчальних закладів тощо;
- створення державної електронної бібліотеки дистанційних курсів (нормативних дисциплін);
- удосконалення і розвиток телекомунікаційної інфраструктури для реалізації технологій дистанційної освіти, включаючи розвиток мережі УРАН – телекомунікаційної мережі для установ науки і освіти України з доступом до Інтернет;
- інтеграція СДО у світову систему сучасної освіти;
- прискорення експорту новітніх дистанційних технологій за кордон з метою зміцнення економічної бази і підвищення авторитету освіти України на міжнародній арені.

4. Принципи створення та функціонування СДО в Україні

При створенні системи дистанційної освіти необхідно у повному обсязі використати накопичений у вищій школі України науково-методичний потенціал, інформаційні ресурси та технологи, досвід у здійсненні дистанційного навчання, існуючу спеціалізовану телекомунікаційну інфраструктуру та мережу вищих навчальних закладів України. При цьому потрібно забезпечити ефективне об'єднання зусиль Українського центру дистанційної освіти, вищих навчальних закладів та інших освітніх установ і організацій.

В Україні повинна бути створена така система дистанційної освіти, яка б реалізовувала наступні принципи:

- **Безперервність.** Забезпечення в дистанційній освіті всіх рівнів, які прийняті в системі безперервної освіти в Україні – початкової, загальної середньої, професійної підготовки, вищої, додаткової, післядипломної освіти.

- **Демократизація.** Надання рівних можливостей всім закладам освіти, що увійдуть до СДО, у рішенні нормативно-правових, навчально-методичних, фінансово-економічних питань функціонування СДО.

- **Інтеграція.** Створення віртуальної електронної бібліотеки навчальних дистанційних курсів, банків даних та баз знань із захистом відповідних авторських прав.

- **Глобалізація.** Відкритість інформаційних ресурсів та організація, навчальних процесів для всіх учасників СДО з використанням телекомунікаційних мереж, включаючи мережу УРАН.

Створення СДО не перешкоджає самостійній діяльності навчальних закладів і сприяє розвитку різноманітних форм дистанційної освіти, що забезпечують державні стандарти освіти. СДО не передбачає руйнування існуючих регіональних центрів, інших об'єднань навчальних закладів та їх структурних підрозділів, які здійснюють дистанційну освіту.

5. Організаційна структура СДО

Організаційна структура об'єднує усі складові СДО і базується на наступних компонентах:

- організаційно-управлінському;
- навчально-методичному;
- інформаційно-телекомунікаційному;
- правовому і економічно-фінансовому.

Організаційна структура системи дистанційної освіти України на даному етапі включає:

- Раду з питань моніторингу розвитку дистанційної освіти при Кабінеті Міністрів України;
- координаційну Раду Міністерства освіти і науки України з питань дистанційної освіти;
- Український центр дистанційної освіти;
- регіональні центри ДО у містах Харків, Львів, Одеса, Донецьк, Дніпропетровськ
- локальні центри ДО;
- базові центри ДО за напрямками фахової підготовки;
- науково методичні комісії за напрямками діяльності СДО.

Рада з питань моніторингу розвитку дистанційної освіти при Кабінеті Міністрів України та координаційна Рада Міністерства освіти і науки України з питань дистанційної освіти:

- координують усі роботи та створюють належні умови для розвитку дистанційної освіти в Україні;
- формують нормативну правову підтримку СДО;
- формують організаційно управлінські структури СДО;
- розробляють механізми фінансування і створення матеріально технічної бази СДО;
- координують міжнародну діяльність СДО.

Український центр дистанційної освіти як головна організація СДО:

- реалізує концепцію ДО і координує діяльність регіональних, локальних та базових центрів СДО;
- координує розробку навчально-методичних матеріалів, засобів дистанційної освіти, навчальних планів і навчальних дисциплін СДО;
- розробляє інформаційно-навчальні програмні засоби СДО, включаючи створення розподіленої інформаційної структури СДО, а також системи адміністрування і контролю знань;
- розробляє систему інформаційно-аналітичного забезпечення СДО, включаючи маркетингові дослідження у сфері ДО, проводить рекламну діяльність;
- координує діяльність регіональних і обласних центрів ДО щодо взаємодії з регіональними і обласними телекомунікаційними центрами мережі УРАН, що є базовою транспортною системою передачі даних ДО;
- формує мережу навчально-методичних центрів ДО;
- розробляє програми, проводить навчання і перепідготовку кадрів для СДО;
- розробляє і впроваджує програмно-навчальні засоби з урахуванням системи стандартів ДО;
- розробляє проекти нормативно-правового забезпечення СДО.

Науково-методичні комісії (НМК) за напрямками діяльності СДО та базові центри ДО за напрямками фахової підготовки:

- розробляють єдині вимоги щодо навчальних планів, програм і нормативів СДО, виходячи з державних стандартів освіти;
- координують розробку теоретичних і науково-психологічних засад ДО, розробку методик навчання за напрямками підготовки фахівців з вищою освітою;
- виробляє рекомендації щодо запровадження інформаційних технологій і дистанційних курсів для різних форм навчання за напрямками;
- проводить попередню експертизу усіх складових СДО, включаючи рекомендації щодо акредитації закладів освіти та реалізації ДО і сертифікації окремих дистанційних курсів.

Регіональні і локальні центри СДО:

- координують діяльність місцевих закладів освіти щодо використання технологій дистанційного навчання;
- координують роботу щодо розробки навчально-методичних засобів СДО;
- надають консультативну допомогу з питань ДО;
- взаємодіють з регіональними і обласними телекомунікаційними центрами УРАН для надання послуг комп'ютерної мережі і виробляють спільну політику розвитку щодо залучення користувачів СДО;
- здійснюють навчання і перепідготовку кадрів для СДО.

6. Напрямки діяльності СДО

Основні напрямки діяльності СДО включають:

6.1. Розроблення нормативно-правового забезпечення СДО

Нормативно-правове забезпечення діяльності СДО передбачає розроблення пакету нормативно-правових актів з питань організації та правового регулювання відносин у сфері дистанційної освіти, зокрема:

- доповнень до Закону України “Про освіту” щодо урахування дистанційної освіти як , рівноцінної з такими формами навчання як очна, заочна та екстернат;
- захисту авторського права та інформації;
- створення та функціонування розподілених електронних бібліотек дистанційних курсів;
- доступу фізичних та юридичних осіб до ресурсів дистанційної освіти;
- функціонування дистанційної освіти з урахуванням норм міжнародного права;
- стандартів на системи, методи та засоби дистанційної освіти з урахуванням міжнародних стандартів;
- сертифікації технічного та програмного забезпечення;
- атестації професорсько-викладацького складу, інженерно-технічного та навчально-допоміжного персоналу СДО;
- ліцензування, атестації та акредитації навчальних закладів, що здійснюють дистанційну освіту;
- діяльності та взаємодії між собою структурних складових СДО.

6.2. Формування інфраструктури СДО

Інфраструктура СДО включає:

- телекомунікаційні та комп'ютерні мережі включаючи національну телекомунікаційну мережу закладів освіти і науки України з виходом до Інтернет (УРАН);

- систему центрів дистанційної освіти різного рівня Український центр дистанційної освіти (УЦДО) регіональні і локальні центри, базові центри за напрямками підготовки;
- систему науково дослідних установ з проблем дистанційної освіти;
- інформаційні ресурси та програмне забезпечення;
- систему підготовки висококваліфікованих фахівців у сфері дистанційної освіти, електронну бібліотеку дистанційних курсів.

6.3. Матеріально-технічне забезпечення СДО

Досягається шляхом створення матеріально технічної бази окремих структурних підрозділів СДО:

УЦДО, регіональних і локальних центрів, базових центрів за напрямками підготовки, науково-дослідних установ з проблем дистанційної освіти.

Матеріально-технічна база структурних підрозділів СДО повинна задовольняти вимогам сертифікації.

6.4. Навчально-методичне забезпечення СДО

Навчальне методичне забезпечення СДО реалізується через:

- розроблення та апробацію засобів навчально-методичного забезпечення дистанційної освіти;
- методичне та дидактичне забезпечення дистанційної освіти за напрямками підготовки: гуманітарної, економічної, юридичної, природничої, інженерної, військової, аграрної тощо;
- методичне та дидактичне забезпечення дистанційної освіти за різними рівнями освіти середньої, довузівської, професійно-технічної, вищої, післядипломної;
- методичне та дидактичне забезпечення окремих дистанційних курсів або блоків курсів для дистанційного навчання з метою підвищення кваліфікації, перепідготовки фахівців, професійної підготовки кадрів, підвищення освітнього та культурного рівня тощо;
- розроблення принципів та механізму впровадження технологій дистанційного навчання у традиційні форми;
- розроблення принципів автоматизованого та безпосереднього контролю якості навчання в СДО;
- розроблення методології курсового і дипломного проектування, організацію наукової роботи студентів і слухачів СДО;
- розроблення методології експертне акредитаційної діяльності у сфері дистанційної освіти.

6.5. Науково-технологічне забезпечення СДО

Науково-технологічне забезпечення СДО реалізується через:

- розроблення моделей та технологій дистанційного навчання;

- дослідження впливу мережевих технологій на організацію навчального процесу;
- створення технології розробки дистанційних курсів, що розповсюджуються через комп'ютерні комунікації;
- розроблення інтерактивних технологій дистанційного навчання;
- тестування дистанційних курсів;
- розроблення технології використання методів комп'ютерного моделювання у дистанційних курсах для технічних напрямків підготовки;
- дослідження і наукове обґрунтування рекомендацій щодо фізіологічних та психофізичних вимог до організації навчального процесу в СДО;
- розроблення рекомендацій, методик та положень відносно вибору програмних платформ, що забезпечують дистанційне навчання;
- каталогізацію усіх ресурсів СДО та організацію доступу до них.

6.6. Напрямок організації навчання в СДО

Організація навчання в СДО реалізується через:

- розроблення порядку організації навчального процесу в системі повної дистанційної освіти;
- розроблення порядку організації навчального процесу при дистанційному навчанні за окремими курсами або блоками курсів;
- розроблення правил прийому на навчання в системі дистанційної освіти;
- розроблення стандарту нормативно-навчальної документації для СДО;
- розроблення системи поточного і підсумкового контролю якості підготовки в системі дистанційної освіти;
- розроблення порядку переведення студентів з інших форм навчання на дистанційну і навпаки;
- визначення кількості спеціальностей, за якими можливо одночасно отримувати дистанційну освіту за певним освітньо-кваліфікаційним рівнем;
- розроблення умов та порядку видачі навчальними закладами свідоцтв (сертифікатів) про дистанційне навчання з окремих дисциплін чи її блоків.

6.7. Економічно-фінансове забезпечення СДО

Економічно-фінансове забезпечення реалізується через:

- забезпечення фінансових відносин СДО з державними органами;
- забезпечення фінансових відносин між структурними одиницями СДО;
- організацію фінансових потоків при роботі з зарубіжними організаціями;

- розроблення комплекту типових договорів, що регламентують фінансові взаємовідносини в СДО;
- розроблення принципів ціноутворення в СДО з різних видів освітніх послуг;
- розроблення системи економічних показників роботи кожної структурної одиниці СДО;
- розроблення програми заходів щодо переходу СДО на повну самоокупність.

6.8. Міжнародне співробітництво

У міжнародному співробітництві з проблем дистанційної освіти головним є активна участь України в реалізації міжнародних проектів, спрямованих на формування умов для входження СДО в сучасне світове освітнє поле захист при виконанні цих проектів національних інтересів і реалізація стратегічних цілей української зовнішньої політики. Необхідно організувати та постійно вдосконалювати взаємозв'язок СДО та закордонних освітніх систем за допомогою сучасного інформаційного забезпечення.

Обов'язковим у розвитку СДО є вивчення і застосування передового досвіду іноземних країн щодо розробки технологій дистанційного навчання.

7. Етапи створення і розвитку СДО.

Створення базових основ системи дистанційної освіти може бути здійснено у наступні етапи:

Перший етап (протягом 2001 р.):

- створення організаційної структури СДО;
- розробка правових основ і стандартів ДО;
- створення матеріально-технічної бази регіональних і локальних центрів ДО;
- створення первинного фонду дистанційних курсів і забезпечення їх експериментального впровадження;
- розробка засад фінансування СДО;
- реалізація пілотних проектів впровадження ДО.

Другий етап (2002-2003 р.):

- повномасштабне розгортання і впровадження дистанційної освіти як форми навчання, рівноцінної з очною, заочною та екстернатом;
- впровадження системи багатоканального фінансування юридичних і фізичних осіб СДО;
- розробка і впровадження системи пільг щодо використання комп'ютерних мереж і телекомунікаційної інфраструктури для складових СДО (юридичних і фізичних осіб);
- впровадження системи ліцензування, атестації і акредитації закладів ДО;

- інтеграція СДО України у світову систему.

8. Соціальні групи, на які орієнтується система дистанційної освіти

Створення і розвиток СДО орієнтується на наступні соціальні групи:

- учні старших класів, бажаючі одержати додаткові знання паралельно з навчанням у школі;
- особи, що готуються до вступу у вищі навчальні заклади;
- молодь, яка не має можливості одержати високоякісні освітні послуги в традиційній системі освіти із-за обмеженості пропускнуої спроможності цієї системи, необхідності суміщення навчання з роботою, географічної віддаленості від обласних центрів і престижних навчальних закладів;
- особи, які мають медичні обмеження для одержання регулярної освіти;
- військовослужбовці, що звільняються зі Збройних Сил України і члени їхніх родин;
- військовослужбовці строкової служби Збройних Сил України, МВС України та прикордонних військ України;
- фахівці конверсійних підприємств, які підлягають звільненню;
- безробітні;
- керівники державних органів управління різних рівнів;
- студенти, що бажають одержати другу паралельну освіту;
- особи, що бажають одержати післядипломну освіту;
- особи, що відбувають покарання в місцях позбавлення волі;
- української та російськомовні громадяни зарубіжних країн

9. Фінансування СДО

Фінансування СДО здійснюється за рахунок бюджетних коштів відповідно до державної Програми створення системи дистанційної освіти в Україні на 2000 – 2002 роки; міжнародних грантів та за рахунок позабюджетних коштів від діяльності окремих структур системи дистанційної освіти.

10. Очікувані наслідки створення системи дистанційної освіти в Україні

Система дистанційної освіти в Україні забезпечить:

- розширення кола споживачів освітніх послуг, у тому числі у важкодоступних, малонаселених регіонах, у районах, віддалених від наукових і культурних центрів України;
- підвищення якості навчання слухачів, студентів і школярів незалежно від їхнього місцезнаходження;
- створення додаткових робочих місць для громадян України;

- створення спеціальних курсів ДО, які спрямовані на підвищення кваліфікації і перепідготовку кадрів;
- створення програм і курсів психологічної підтримки;
- можливість одержання освіти за українськими програмами громадянам зарубіжних країн;
- реалізацію системи безперервної освіти "через все життя";
- індивідуалізацію навчання при масовості освіти.

Затверджено Постановою МОН України
В.Г.Кременем 20 грудня 2000р.